

KUŞATILDIK!

Emel AKPINAR

Elektrik-Elektronik Mühendisi
emel_akpinar@yahoo.com

Kuşatıldık! Dört bir yandan çevrelediler bizi! Karanlıkta bıraktılar önce, göremeyelim diye. Şimdiyse başımızı kaldırıp bakmamız bile hayati tehlike sebebi. Duvarlar ördüler, önce kafalarımızda... Ve üstümüze kapandıkça kapandı bizi kuşatan bu kafes... Kadın her zaman “ikinci sınıf vatandaş” yerine konmuşken, artık herhangi bir şekilde “vatandaş” dahi değil.

Sistem, en çok örgütlü muhalefetten korkar. Toplumsal bağların yerini tutabilecek, insanları kitlelerden koparıp küçük gruplara ayırabilecek yegâne yapı da “aile”dir. İtaatkâr, boğun eğmiş aileler yaratmak toplumsal muhalefeti sönmülmenin en pratik yoludur. Hükümetin aile ve nüfus planlaması konularında yürüttüğü politikalar açıkça göstermektedir ki, bu ülkede istenmeyen tek şey “muhalefet”tir. Son yıllarda ortaya çıkan ve giderek “tek tip”leşen aile yaşantısını çocuklardan başlayarak inceleyelim:

Pek çok çocuk sağlık, beslenme, barınma gibi haklardan yeterince faydalanamamakta, bunun yanı sıra eşit, özgür ve parasız eğitim alamamaktadır. 4+4+4 düzenlemesi ile özellikle kız çocuklarının temel eğitimden mahrum bırakılmasının önü açılmıştır. Cinsiyetçi bir eğitim dili yerleştirilerek geleceğin gönüllü köle kadınları ile erkek olduğu için her istediğini yapabileceğini zanneden potansiyel “kadın cinayeti tetikçileri” yetiştirilmektedir.

Ana-babalar bu sistemin içinde hayatta kalabilmek, çocuklarına iyi bir gelecek sağlayabilmek için günlerini “kapitalizme adanmış ucuz iş gücü” rolünü oynayarak tüketmektedirler. Toplum yapımızın getirdiği adaletsiz rol dağılımında kadınlar, dışarıda en az erkekler kadar çalıştıkları halde, bir de aile yaşamının sorumluluğunu omuzlarına almaktadırlar. Giderek ağırlaşan yaşam koşulları içerisinde ev içi emeği günden güne görünmez hale gelmekte, kadın ve çocuklara yönelik aile içi şiddetin boyutları artmakta, erkek-egemen sömürü

yükselmektedir.

Açıkça görülüyor ki, günümüzün geçerli aile yaşamı içinde yetişkin, çocuk, genç, yaşlı demeden tüm bireyler kendilerine has sıkıntılara gömülmüş durumdadırlar. Bu şartlar altında insanlar durup düşünmeye, anlayıp çözümlenmeye, örgütlenmeyi öğrenmeye zaman ve enerji bulamamaktadırlar. Bu aile yapısının korunması, köklerinin sağlamlştırılması, hatta günden güne muhafazakâr bir çatıya oturtulması kimin işine gelir? Elbette kişisel hak ve özgürlüklerin baş düşmanı İKTİDAR’ın!

İktidar, özellikle toplumsal ve ekonomik kriz anlarında kadınlara yönelik psikolojik şiddeti en sert şekilde uygulayarak gündemi kontrol etmiştir. Bu şiddet fiziksel olarak da tezahür etmiş, mevcut iktidarın döneminde kadın cinayetleri %1400 oranında artmış, yani 14 katına çıkmıştır. İşsizliğin sorumlusu olarak iş arayan ya da çalışan kadınları hedef gösteren iktidar, istihdam yaratacak politikalar üretmekle yükümlü olduğu gerçeğinden kaçmaktadır. Her fırsatta kadınları hedef gösteren, “kadın ve erkeği eşit görmediğini” açıkça ifade eden bir iktidar, tüm yurttaşlarının temel hak ve özgürlüklerden eşit olarak faydalanmasını nasıl sağlayabilir!

Son aylarda gündemimize yerleşen kürtaj düzenlemesi, kadınların varoluşunu sorgulayacak kadar ileri giden iktidarın, kendi tanımladığı alanlar dışında kadınlara yaşam hakkı tanımayacağını ifade edişi değildir de nedir?

“Kürtaj cinayettir” demiştir Başbakan, Uludere katliamı ile bir tutmuştur. Öyle ironiktir ki, işin içinde “kadınlara saldırmanın dayanılmaz hafifliği” olunca, bugüne dek inkâr etme yoluna gidilen Uludere katliamının bir cinayet olduğu itiraf edilmiştir. Sivillere kurşun sıkmaktan geri durmayan devlet, bütün pişkinliğiyle bu suçunu bir de kadınların kişisel hak ve özgürlüklerini kısıtlama arzusuna alet etmiştir.

Bedenimizin bize ait sayılmadığı, toplumun ortak “vicdani ve ahlaki kullanım alanı” olarak tanımlandığımız, cinsel özgürlüklerimizin “soyadını taşıdığımız erkeğe ait olduğu” baskıcı yapımızı gayet iyi gözlemleyen hükümet, her fırsatta kürtajı zina ile özdeşleştirmiş, özgürlüklerini savunan kadınları kamuoyunun gözünde “illegal” kılmaya ve değersizleştirmeye çalışmıştır.

Yargı kararlarının tecavüz mağdurlarını tekrar tekrar mağdur ettiği ülkemizde, hamile kalan tecavüz mağduruna çocuğu dünyaya getirmesi emredilmiştir. Devletin bakımındaki çocukların yetersiz olanaklar içerisinde büyüdüğü, pek çoğunun istismara kurban gittiği aşikâr olduğu halde devletin tecavüz sonucu dünyaya gelen çocuğa bakacağı düşüncesi bir lütuf gibi vaadedilmiştir. Bir kadını, ömür boyu tecavüzün travması ile yaşamaya zorlamak, devletin kadınları birer insan değil de “META-MAL-MÜLK” ve hatta “KULUÇKA MAKİNASI” olarak görmesinden ileri gelmektedir.

Tecavüz, bir cinsel suç olmasının yanı sıra, psikolojik şiddetin en uç noktalarından biridir. Kadını “hiç”leştirmek, sadece fiziksel değil ruhsal varlığına da saldırmaktır. Mağdurlarının özenle desteklenmesi, faillerinin en sert şekilde cezalandırılması gereken bir suçtur; işkencedir. Hal böyle iken tecavüz sonucu hamile kalarak iki kere mağdur olmuş kadınlara “bebeği değil kendilerini öldürmelerini” salık vermek vicdansızlıktır. Bu cüreti gösterenlerin bütün tecavüz mağdurlarından bir an önce özür dilemesi gerekmektedir. Tecavüzcülerin ellerini kollarını sallayarak sokaklarda dolaştığı bu toplumun, çözümü “mağdurları yok etmekte, sindirmekte, görünmez kılmakta” araması kabul edilemez.

Öte yandan, kürtaj gibi “kişisel hak ve özgürlük” kapsamına giren bir konuyu hukuken de vicdanen de cezalandırılması gereken tecavüz suçu çerçevesinde ele almak, olsa olsa hedef saptırmak, lafebeliği yapmaktır. Kadın her ne şekilde hamile kalmış olursa olsun, en sağlıklı ve güvenli şekilde hamileliğini sonlandırma

hakkına sahiptir. Tıbbi açıdan kürtajın bir doğum kontrol yöntemi olarak kullanılması tavsiye edilmez, çünkü sık tekrarlanan kürtaj kadın bedeni üzerinde tahribata neden olabilir. Ancak bunun arkasına sığınarak kürtajı yasaklamak ya da yasaklayıcı boyutta kısıtlamak, asıl amacı gizlemeye çalışarak halkı aptal yerine koymaktır. Kürtajın kadın sağlığı üzerindeki etkileri konusunda bilgilendirme yapmak hekimlerin görevidir. Eninde sonunda karar verecek olan ise yalnız ve ancak kadındır.

Dilini git gide ağırlaştıran, uygulamaları ile gemi azıya alan devlet, doğrudan “hamilelik tespit ve takibi” yapmaya başlamıştır. Hamilelik testi yaptıran kadınların fişlenmesi, her şeyden önce kişinin mahremiyet hakkına saldırıdır. Ayrıca bu uygulama ile sağlık çalışanları da hastanın mahremiyeti ilkesini ihlal etmeye, meslek etiğine aykırı davranmaya zorlanmaktadır. Her meslek grubunu kendi muhafazakâr, tek tip toplum hayaline uygun şekilde düzenlemeye çalışan iktidar, hastalarının mahremiyetine saygı gösteren doktorları ne gibi yaptırımların beklediğini de açıklamalıdır. İletişim bilgileri kayıt altına alınan kadınlar için ne gibi hazırlıkların yapıldığı sorusu ise bir an önce yanıtlanmalıdır. Bu kadınları bekleyen bir “doğum yoklaması” olasılığı, devlet eliyle desteklenen bir mahalle baskısına dönüşmüştür.

Sağlık Bakanlığı, hamile olduğu tespit edilen bir kadının durumunu -kadının bilgisi dışında- babasına haber vererek icraatlarına başlamıştır. Devlet bu yolla kişinin mahremiyet hakkını ihlal etmekle kalmamış, aynı zamanda olası bir aile içi infazın da azmettiricisi olmaya soyunmuştur. “İspiyoncu ve azmettirici” devlet, feodal yapıyı fiilen meşrulaştırmış, bu yapının “ağa”sı olma sıfatıyla namus cinayetlerine “destur” vermiştir.

Tüm bu olan bitenin izinden gidersek, mesaj oldukça açıktır. Devlet “baba” biz kadınlardan önce babamızın ve erkek kardeşlerimizin nezaretinde “aile terbiyesi” almamızı, sonrasında eğitim hakkımızdan vazgeçerek çocuk doğurabilecek fiziksel yeterliliğe erişir erişmez evlenmemizi, hayatımızı bir erkeğin hizmetçisi / kölesi olarak yaşayıp doğurabildiğimiz kadar çocuk doğurmamızı beklemektedir.

Peki, biz öyle mi yapacağız:

HAYIR!

**EMEĞİMİZ, BEDENİMİZ, KİMLİĞİMİZ
BİZİMDİR!**